364.1 УКРА
9159
В Х

Олександер Вишнівський

П І Г М Е Ї Д У Х О М І М О Р А Л Л Ю
/Історія одної кампанії/

1965

Сполучені Стейти Америки

З М І С Т

Український Дім..... 1

Тло,що на ньому постав двоподіл довголітньо-монолітного Т-ва б.Вояків Армії УНР у Франції..... 4

20-ий Зїзд В.Т-ва,що ним не був.Постанови "Зїзду".Двоподіл.Дисиденти змінюють назву своєї організації не само - званчу..... 7

Посилення інтенсивности кампанії.Штаб змовників. Судові процеси.Вимушена самоліквідація Спілки..... 8

Самоліквідація Спілки й деструктивна акція в освітлен - ні Голови В.Т-ва,ген.О.Удовиченка.....12

Зловживання назвою В.Т-ва.....13

"Герої-деструктивної акції.....14

Політична інтрига за кулісами ганебної кампанії.....19

Хто завинив?.....24

Що далі?.....26

Світлина Українського Дому.....28

BIBLIOTHÈQUE
UKRAINIENNE
SIMON
PETLURA
A PARIS

Олександер Вишнівський

ПІГМЕЇ ДУХОМ І МОРАЛЛЮ
/Історія одної кампанії /

Голова Товариства б.Українських Вояків у Франції,генерал-полковник ген.штабу,Олександер Удовиченко,б.Начальник штабу Гайдамацького Коша Слобідської України,що його очолював Симон Петлюра;К-ир 3-ої Стрілецької Залізної дивізії;Генерал-Інспектор і Військовий Міністер армії УНР;Віце-Президент УНР в екзилі і автор відомої книжки"Україна у війні за Державність",є одним із найвидатнійших Командирів армії УНР,що його імя війшло до новітньої історії української Визвольної Боротьби золотими літерами.Він є Головою В.Т-ва від самого початку його існування - 1927 року.У той час французька адміністрація не визнавала української національности - для неї всі українці були "рюс". Українська Репрезентація у Франції,п.п.Прокопович,Шульгин,Шумицький і ген.Удовиченко,змагалась 20 років за її визнання,поки нарешті досягла свого.Краще пішло в зносинах Т-ва з французьким Військовим Міністерством.Завдяки старанням ген.Удовиченка, на протязі трьох років,Військовий Міністер,він же Голова Французької Комбатанської Національної,ім.Андре Мажіно Федерації, докладно зазнайомившись з історією В.Т-ва,прийняв його до Федерації.З того часу ,Т-во могло приймати участь у всіх не тільки французьких,але й міжнародніх комбатанських Зїздах.Ген.Удовиченко рівнож чимало спричинився до організованого життя наших людей у Франції.І ось,проти цієї людини,що нею пишалася б кожна нація,вже від довшого часу ведеться неперебірлива в засобах,ганебна кампанія,яка прийняла форму цькування людини... Кампанію переводить у життя група дисидентів ,що відкололася від своєї матірної організації,що її очолює ген.Удовиченко.Метою цієї статті є зазнайомити наше громадянство й комбатанські наші організації як із самою кампанією,так і з її головними деструктивними "героями"

О.В.

Український Дім

У 1930 році Голова Т-ва б.Вояків у Франції,ген.О.Удовиченко,купив для членства Т-ва,як одпочинкову оселю /1900 кв.метрів / "хутір" під Парижем.Фонд купівлі складався з різних пожертв,на протязі двох років,на підставі спеціяльного звернення генерала до тих чи інших ор - ганізацій та окремих осіб.Невеличкий клапоть землі став "українською територією",що на ній проводили вільний час наші "парижани".Так тривало до 2-ої світової війни,під час якої більшість українців виїхала з Франції примусово,або добровільно.Тому що після війни "хутір" усе був дефіцитовим,Зїзд Членства Т-ва в 1952 році,на внесок тодішнього генер. секретаря Т-ва,М.Ковальського,ухвалив оселю продати,але лише в українські руки."Хутір" куплено полк.Мацаком за 500.000 старих франків,але готівкою вплачено тільки 400.000 франків. Після продажу постало питання: що робити з грошима? Черговим Зїздом В.Т-ва ухвалено залишити

їх до диспозиції Голови Т-ва,як окремий фонд,із тим,що Голова сам має вирішити як найкраще використати його для добра Т-ва.Ген.Удовиченко давно вже мріяв про Український Дім у центрі світової столиці - Парижі - і якраз трапилась нагода перетворити мрію в доконаний факт.

Екзекутива Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету купила в 1946 році дім у Парижі,при вул.Тен,ч.13 і передала його під опіку Українського Громадського Комітету,на чолі якого був інж.С.Созонтів. у 1949 році повища Екзекутива виставила дім на продаж,"з огляду на невигоду адміністрування домом з Філадельфії та з інших причин". Про це Комітет повідомив Созонтова,Католицьку Місію в Парижі та Сестер Служебниць у Римі. Інж.Созонтів не повідомив ген.Удовиченка,що дім є на продаж,чому саме буде подано далі.Продати будинок не було легкою справою,бо він був заповнений мешканцями /гуртожиток/,а згідно з французьким законом,виселити їх можна було лише на підставі згоди,отже,не примусово.Дім могла купити кожна українська організація,або й приватна особа "під умовою,що купуючий взагалі прийме на себе обовязки звязані з цим Домом під громадським оглядом",за 7.500 долярів;до цього доходили ще нотаріяльні й податкові кошти.

Довідавшись нарешті про це,ген.Удовиченко розпочав пертрактації з ЗУАДК в справі купівлі повищого будинку.Звичайно,він мав на меті купити дім для Т-ва,що його він очолював.ЗУАДК згодився продати,але вимагав заплатити долярами.Отже,згода була,але грошей на купівлю Т-во не мало... З тих 400.000 фр.,що їх Т-во дістало за продаж хутора,видано,на підставі ухвали Управи Т-ва,50.000 фр.на Церкву-Памятник С.Петлюрі,50.000фр. - на похорон Президента А.М.Лівицького,8.000 фр. -на різні конечні дрібні видатки.У той спосіб,капітал,що залишався Т-ву на купівлю дому,виносив усього 292.000 стар.франків.Само собою,що це була "крапля в морю".В надії, що заможніші наші громадяне й члени Т-ва стануть у пригоді позичками,ген. звертався до Созонтова,Плевако та інших,але ніхто не хотів ані допомогти позичкою,ані купити дім на спілку з Т-вом,хоч усі знали,що дім мав бути осередком українського громадсько-культурного життя в Парижі.Витворилась була досить парадоксальна ситуація:перед тим як купувати будинок,ген.Удовиченко радився з Управою Т-ва й окремими його членами,між ними й з пізнішим "рушієм"кампанії,С.Созонтовим і всі вони хотіли мати Український Дім,але як дійшло до збірки грошей на його купівлю,то голос ген.Удовиченка став "голосом вопіющого в пустелі"...Заможні "патріоти"не вірили в певність інтересу й боялися втратити свої ощадності.Остаточно опинившись у розбитого корита своїх надій і сподівань на допомогу тих,що при добрій волі мали можливість допомогти,ген.Удовиченко не склав у безрадності руки,мовляв,"не мути,куме,воду,а сідай на дно!"...У цій невідрадній ситуації,він бачив одиноку можливість вийти з неї переможно в заснуванні Спілки,члени якої не тільки вклали б свої гроші,але ще й зобовязалися б прийняти на себе "обовязки звязані з цим Домом під оглядом громадським",як

цього вимагав ЗУАДК і що відповідало його інтенції. Була це проблема тяжка до позитивного розвязання, бо треба було знайти людей в яких патріотизм ішов би в парі з кметливістю, отже, - патріотів із практичною мудрістю, що горувала б над острахом видати гріш на практичну патріотичну ціль. У Парижі знайшлося таких лише двох: пор. Голіян - член Т-ва, редактор, відомий громадсько-політичний діяч і член УНРади - і хор. Лазаркевич - член Т-ва. Третього пощастило знайти в Бельгії. Був ним рівнож відомий громадсько-політичний діяч, інж. Кішка. У той спосіб, у 1954 році, постала Спілка з засновним капіталом 3.500.000 старих франків, з наступними паями членів Спілки:

А. Кішка	100	паїв вартости	2.500.000	франків
Р. Голіян.....	21	пай "	525.000	"
О. Удовиченко /В.Т-во/.....	14	паїв "	350.000	"
В. Лазаркевич	5	" "	125.000	"
Разом	140	паїв вартости	3.500.000	франків
Номінальна вартість одного пая -			25.000	"

Ген. Удовиченко вніс до Спілки лише 292.000 фр. Отже, до покриття вартости 14 паїв бракувало 58.000 фр, що їх так і не внесено, бо не було з чого...

Спілка мала приватний характер, а Т-во б. Вояків у Франції входило до неї як пайщик і тому будинок був власністю Спілки, що його контрактово купила, а не Т-ва. Ніщо не стояло на перешкоді п.п. Кішці, Голіянові й Лазаркевичеві не вязати себе з Т-вом і обійтись без тих недоплачених 14 паїв, що їх внесло Т-во, але вони добре розуміли й цілком поділяли шляхетну інтенцію Голови Т-ва, ген. Удовиченка, придбати Український Дім, що став би осередком українського громадсько-культурного життя. Учасникам -членам Спілки, всім без винятку, при заснуванні Спілки йшлося виключно про громадський сенс цілої справи. Малося на увазі створення в Парижі Фонду Українського Дому, що уможливив би Т-ву викупити, на протязі певного часу, паї й перебрати Дім на власність. Доказом цього є складена Спілкою на 18 Зїзді членства Т-ва, в січні 1958 року, заява про те, що Спілка на бажання Т-ва, може перепродати йому всі паї, по тій самій ціні за яку вони були куплені. Це є яскравим доказом, що членам Спілки зовсім не йшло про якісь особисті заробітки. Делеґати 18-го Зїзду ОДНОГОЛОСНО ухвалили повне довіря й подяку ген. Удовиченкові й решті членів Спілки, що зберегли дім для українського громадянства й водночас добре забезпечили в ньому гроші, що залишилися від продажу хутора. У липні 1958 року, тодішня Управа Т-ва закликала членство, в свойому Бюлетеню, складати пожертви на відкуплення від Спілки паїв на повищих умовах, але жадної пожертви не одержано.

Куплений будинок, при вул. Ген, почав внаслідок старости занепадати. Через дірки в даху лився до кімнат дощ і нарешті впала ціла стеля з амбуляторії на першому поверсі на кухню на партері. Потрібний був ґрунтовний ремонт, а на цей видаток Спілка не мала грошей.

На протязі років Спілка втримувала Український Дім як громадську установу, в службі українським громадсько-культурним потребам, але брак засобів на переведення ремонту ставив продовження її під знак запитання. Але, часом буває, що зле виходить на добре. Скрутне матеріяльне становище насунуло Спілці думку продати куплений старий будинок, а за виручений капітал придбати інший, у доброму стані. Такий будинок Спілці пощастило знайти на вул. I, Ав. де Ґравель у Шарентоні, на міській межі Парижа. Був це модерний дім, у доброму стані, що міг гідно репрезентувати українців у Парижі. У цей час ціни на будинки пішли значно в гору. Будинок на вул. Тен Спілкою продано за 36.000.000 ст.франків, а новий і кращий, щасливим збігом випадків, куплено за 32.000.000 ст.франків. До того дійшли нотаріяльні й податкові кошти - 2.500.000 ст.фр. Таким чином, Спілці залишилося ще від продажу старого дому 1.500.000ст.фр., що їх Спілка вклала на внутрішнє спорудження дому

Ніхто з членів Т-ва, на протязі 6 років, не протестував ані проти створення Спілки, ані проти купівлі Українського Дому. Ухвалення 18 Зїздом довіря й подяки повторилось і на 19 Зїзді, у 1960 році, але водночас, на цьому ж 19 Зїзді зарисувалася на організаційному тілі В.Т-ва перша тріщина, що й спричинилася до його двоподілу і кампанії проти Спілки взагалі й ген. Удовиченка зокрема.

Тло, що на ньому постав двоподіл довголітньо-монолітного Т-ва б. Вояків Армії УНР у Франції

Підчас 2-ої світової війни, коли німецьке військо окупувало Францію, Голова Комітету Громадської Опіки, інж. С. Созонтів, купив у Парижі будинок. Одну частину його він віддав під православну каплицю, а другу вжив на приміщення Громадської Опіки. Довідавшись, що через пляц, що на ньому був куплений ним будинок, місто заплянувало нову вулицю й тому яку-будь будову на ньому заборонено, Созонтів рішив продати його створеному в Парижі Комітету Будови Церкви-Памятника С. Петлюрі, що його очолював приятель Созонтова, п. Плевако. У той час, Комітет, зібравши з пожертв значну суму грошей, шукав терену під будову Церкви. Свідомо чи несвідомо, не перевіривши в міському бюрі плянувань чи на тому терені можна будувати Церкву, Плевако запропонований Созонтовим будинок купив. Діялось це в 1953/54 р., коли дім ЗУАДК все ще був на продаж. Як уже було зазначено, Созонтів знав про це, та й не міг не знати, бож ЗУАДК кілька разів пропонував йому перед тим купити цей будинок приватно, за ту саму ціну, що за неї продав його пізніше Спілці. Українська Громада в Парижі про продаж будинку ЗУАДК ще тоді не знала, бо Созонтів свідомо затаїв це від неї у своїх власних інтересах, так само як затаїв рівнож і про заборону будувати на пляцу, що його продав він Комітетові, разом із будинком. Про будинок ЗУАДК знав також Плевако, але не зважаючи на те, що пляц під тим будинком був кращий, а ціна дешевша, він купив будинок Созонтова, за ціну майже вдвоє дорожчу від ціни

будинку ЗУАДК...Громадянство довідалось пост фактум про спекуляцію Созонтова й марнотравство зібраних пожертвами грошей, але було вже запізно.Отже,тепер зрозуміло чому саме Созонтів два рази затаїв дійсність і чому Плевако відмовився купити дім ЗУАДК під Храм-Памятник С.Петлюрі.

Після того як Спілка стала власником Українського Дому,Плевако звернувся до ген.Удовиченка з пропозицією продати Комітетові Будови Храму цей будинок.У той спосіб він хотів вийти з того скрутного становища,що в ньому опинився Комітет,купивши пляц,що на ньому не можна було будувати Церкву.Тому що завданням Спілки було втримання Українського Дому,з перспективою відкуплення його В.Т-вом,а не ставати на порятунок спекулянтам і тому що головний пайщик,інж.Кішка,на перепродаж не годився,Спілка пропозицію Плевако не прийняла.Пізніше Плевако вжив цю відмову в демагогічний спосіб,як один із закидів на адресу Спілки й ген.Удовиченка,свідомо затаївши від громадянства чому саме він не купив будинку ЗУАДК,коли той був на продаж,чому саме відмовився купити цей будинок,коли його просив про це ген.Удовиченко і чому саме він волів купити у Созонтова гірший пляц,без можливости будувати на ньому Церкву,за майже подвійну ціну в порівнянні з ціною будинку ЗУАДК...

Відомість про те,що ціна Українського Дому несподівано збільшилась вдесятеро,була для Созонтова й Плевако "обухом по голові".Вони переконались,що зробили дурницю,не купивши того будинку,коли на це була нагода.Жаль,що прогавили,незадоволення й заздрість,що не вони є членами Спілки,були тим стимулом,що змусив їх розпочати непереборливу в засобах кампанію проти Голови Т-ва,ген.Удовиченка і двох його членів - пор.Голіяна й хор.Лазаркевича.Громадська Опіка,на чолі з Созонтовим,винесла довгу,безграмотно написану,постанову пасквільного змісту,не кажучи вже про огидну її форму.Повищим особам закидалося,що вони"проявили звірячу жадобу" /! / й "заробили-розбогатіли на чужому добрі"...Тим "високим стилем"автори постанови зрадили ступінь їхнього культурного рівня...Усе це, першою"ластівкою"деструктивно-саботажної акції змовників,що розпочалася,коли Спілкою продано старий будинок на вул Тен, була відмова кількох мешканців гуртожитку в ньому залишити дім і переїхати до помешкання,що його Спілка винаймила для них.Созонтів і змовники,що завербував він для спільної акції,добре знали,що дім продано під умовою передачі його новому власникові вільним од мешканців і,що за недотримання цієї умови Спілку зобовязано платити 40 долярів за кожний спізнений день ,аж так довго доки дім не буде звільнений від мешканців.Цей саботаж коштував Спілці багато.

На 19-му Зїзді членства В.Т-ва,що відбувся 30-31 жовтня 1960 р.,вже в новому Українському Домі,на Ав.де Ґравель,Созонтів виступив із внеском вимагати від Спілки відступлення Т-ву безплатно 51% всіх паїв Спілки...На Зїзді було 35 делеґатів,з яких,як пізніше виявилося,змовників було тільки 14. Генерал і більшість делеґатів були так заскочені безпідставністю та

несправедливістю несподіваної вимоги,що не зорієнтувавшись на що саме заноситься,замість того щоб голосувати проти,стримались од голосовання.Ця приємна для змовників несподіванка дала їм шанси,що їх вони не могли мати,бо вони творили меншість - 14 проти 21.Цю велику тактичну помилку,наслідки якої драматично відбилися на до того часу монолітній комбатанській організації,змовники належно використали.Голова Зїзду й спільник Созонтова,полк.Вержбицький,проголосив,що внесок Созонтова прийнято більшістю 14 голосів...Підступ і облуда змовників святкували пермогу у цій першій фазі кампанії пігмеїв проти Велетня.

Вибір нової Управи Т-ва на 19 Зїзді відбувся на компромісових началах, бо ген.Удовиченко,а за ним і та більшість,що стояла за ним муром,повірили в добру волю до найкращої лойяльної співпраці ,що її задеклярувала опозиція перед виборами.Як далеко були вони від передбачення,що за маскованою "лойяльністю"ховається організована сила нищення,виявили наступні події. Був це свідомий підступ головних "героїв"деструктивної акції,що виглядав лише "квіточками",в порівненню з тими "ягодками",що незабаром доспіли...

Задушлива й ворожа до ген.Удовиченка атмосфера,що її створили опозиційні члени Управи Т-ва,унеможливили Голові Т-ва належно виконувати його обовязки.На засіданні Управи,13.XI.1960 р.,ген.Удовиченко заповів свою димісію й покликав на часового свого заступника старшого ранґом в Управі,б. к-ра батареї 3-ої дивізії,В.Солонаря.Упритомнивши собі можливість зайвих потрясень внаслідок його димісії,Голова Управи стримав свою димісію й листом від 17.II.1961 р.повідомив про це Управу й зазначив,що крайня нелойяльність опозиційних членів Управи до нього,плямування ними його доброго імені й підбурювання проти нього членів Т-ва,змушують його не брати участи в засіданнях новообраної Управи аж до чергового Зїзду членства В.Т-ва.У тому ж листі,ген.Удовиченко підкреслив,що має замір скласти на черговому,20 Зїзді,справоздання з ситуації в Управі й своєї співучасти в Спілці.Водночас Голова Т-ва просив приспішити скликання Зїзду й тримати з ним звязок через заступника Голови,щоб він міг бути в курсі справ діяльности Управи. На нашу думку,ген.Удовиченко повинен був "випити гірку чашу"до дна й брати участь у засіданнях Управи,щоб не дати можливости змовникам використати його абсенцію для розвинення деструктивної акції,що й сталося.

Ставши урядуючим заступником Голови Упраи,новітній Брут,В.Солонар,не тільки не тримав звязку з Головою Т-ва,але навіть не склав йому бодай одного звіту зо своєї діяльности.Це,зрештою,цілком зрозуміло,бо свою діяльність Солонар скерував,головним чином,на поширення деструктивно-провокаційної акції проти ген.Удовиченка,пор.Голіяна й хор.Лазаркевича,непристойної по формі й пасквільної по змісту,що її інакше як ганебною схарактеризувати не можна.Це все,не зважаючи на те,що Голова В.Т-ва був тоді водночас Віце-Президентом УНР в екзилю...

20-ий Зїзд В.Т-ва,що ним не був.Постанови "Зїзду".Двоподіл. Дисиденти змінюють назву своєї організації на самозванчу.

Вибрана на 19-му Зїзді Управа Т-ва,на чолі з діючим заступником Голови, п.Солонарем,підготовлялась до 20-го Зїзду конспіративно,з наміром не полагодження конфлікту,як це сподівалося,а з виразною метою його поглиблення. Організовано "своїх"делеґатів і прихильників,вироблялись спеціяльні інструкції й розсилалися лише "певним"...Для зміцнення своїх позицій впливу на маси,оголошено два "відкритих" листа п.Солонаря до ген.Удовиченка образливо-пасквільного змісту.Для прикладу процитуємо один лише уступ:"Члени старої Управи - пор.Голіян і хор.Лазаркевич, - вони ж члени "Спілки"з Вами на чолі, на купівлі,і продажу будинків заробили великі гроші,використовуючи назву Військового Товариства"../Лист з датою 5 липня 1961 року/ Щоб "непевні"не довідались про деталі підготовки,ізольовано небажаних членів вибраної на 19 Зїзді Управи Т-ва. Сот.Поліщука і пор.Голіяна просто не повідомлялося про день засідання,а хор.Лазаркевича завішено в правах члена Управи,скориставши з того,що він не прийшов на засідання,що на ньому головував Солонар. Про день 20 Зїзду членства В.Тва повідомлено,головним чином,тих членів Т-ва, що їх вже"оброблено" зфальшованими інформаціями про те,що ген.Удовиченко, пор.Голіян і хор.Лазаркевич "зловжили імя та марку нашого Т-ва для своїх приватних інтересів".На доказ"правдивости"цього наклепу,цитувалося відподні протоколи Упраи Т-ва,що на засіданнях складалася виключно з членів-змовників.Щоб махінація з повістками про 20 зїзд не кидалася в вічі,повідомлено рівнож декого з "іншої категорії"...На Зїзді Управа ,на чолі з Солнарем,утворила штучну більшість із присутніх на ньому неуправнених до голосовання, але "оброблених"своїх прихильників,бо Мандатна Комісія не перевіряла за книжкою членських внесків дійсної кількости управнених.На Зїзді п.Солонар ухилився від поставлення на порядок денний справи конфлікту між Головою Т-ва і його Управою,як того домагався ген.Удовиченко,але після поновних фальшивих інформацій,просив уповноважити Управу боронити "покривджені Спілкою" інтереси Т-ва.Спроби вияснення дійсного стану речей деким із умандатованих делеґатів ліквідувалися з місця відібранням од них голосу Головою Зїзду...Інтервенцію п.о.Попеля,пполк.Пащенка,пор.Калиніченка і пор.Дідока знехтувано... Була явна тенденція до витворення на салі галасливої атмосфери.У той спосіб "Зїзд" перетворився в "Чорну Раду",що нагадувала збунтованих козаків із часів "Великої Руїни",що зневажали своїх проводарів... "Чорна Рада" постановила:

Управі Т-ва доручається обороняти інтереси Т-ва всіма леґальними засобами,включно до судової процедури.
Змінити назву Т-ва на:"Т-во б.Вояків -українців у Франції"
Перевести зміни в Статуті Т-ва,з яких головною є впровадження виборного начала",на підставі якого Голову Т-ва вибирається,а не призначається

на підставі Статуту,що його затверджено Головним Отаманом Симоном Петлюрою,

Зрозуміло,що В.Т-во,незмінним призначеним Головою якого є ген.Удовиченко,не могло згодитися на таке злегковаження памяти С.Петлюри,та на інші невідповідні зміни Статуту,зо зміною назви В.Т-ва включно.Прийнявши під увагу весь вищезазначений перебіг тк.зв.20 Зїзду,з фальшуванням управнених голосів і т.п.,більшість Членства Т-ва,що залишилась вірною Заповітові Симона Петлюри й свойому славетному довголітньому Голові та зберегла чистоту Визвольної ідеї несплямованою,визнала той Зїзд неправно переведеним,себто,що Зїзд не був Зїздом В.Т-ва,а тому всі його постанови "не є дійсними та обовязковими для членів"/ З протокулу Зїзду Членства б.Вояків Армії УНР,в м.Оден-ле-Тіші,31 березня-1 квітня 1962 р./.У той спосіб,дійшло до двоподілу на Т-во,з ген.Удовиченком на чолі,і організацію дисиденів,під назвою "Т-во б.Вояків-українців у Франції",на чолі з полк.Верж - бицьким - пасивним знаряддям змовників.Спохватившись,що повища назва не дає їм права на майно матірного Т-ва, а це ж було все те,про що їм ходило, "чорно-радники" змінили її на самозванчу:"Т-во б.Вояків Армії УНР у Франції".З того часу,у Франції існує такий дивогляд як дві українські комбатанські організації з одною й тою самою назвою...Було б дійсно смішно,якби не так трагічно сумно.

Посилення інтенсивности кампанії.Штаб змовників.
Судові процеси.Вимушена самоліквідація Спілки.

Свою сфальшовану "перемогу"дисиденти розтрубили "урбі ет орбі",не зважаючи на запротокольовані протести Відділів матірної комбатанської організації.Не рахуючись ні з ким і ні з чим,самозванче Т-во посилило інтенсивність своєї кампанії безглуздих обвинувачень Спілки взагалі й ген.Удовиченка зокрема,що її розпочато шантажною вимогою 51% уділів Спілки й саботажем намовлених мешканців проданого дому при вул.Тен.Зброєю бунтівників були:провокація,наклепи,фальш,перекручення фактів,демагогія,нахабство, інтриги й брутальність.Масово розсилались летючки й бюлетені;пасквільні статті зявлялись і в деяких пресових органах.Про ген.Удовиченка розпускались провокаційні чутки,ніби з "певного"джерела:він прапорщик;він військової освіти не має ;його дивізія перемагала на фронті тільки тому,що проти неї були банди,а не реґулярні частини червоної армії;він занапастив хутір Т-ва,бо продав його,а гроші пропив...У своїх летючках і бюлетенях, згубивши почуття чесноти українського вояка й моральної відповідальности, ці "герої"деструктивної акції кидали на адресу генерала й членів Спілки безглузді обвинувачення-нісенітниці:скористали з "фірми"Т-ва щоб купити від ЗУАДК будинок по зниженій ціні...нажилися з громадських грошей...не повідомили Т-во про можливість купити будинок по зниженій ціні...не повідомили членів Т-ва про створення Спілки й до неї їх не запросили....

Після такого роду обвинувачень - і то,не чекавши на вирок суду - закликали членство й громадянство бойкотувати Український Дім,бо то дім злодіїв,що їх притягнуто до карної судової відповідальности.Буде,мовляв,генерал сидіти в вязниці,а разом із ним і його спільники ...Треба признати,що робили все це з подивугідною енергією й спритністю базарного "магіка",гідних кращого застосування.Коли Голова Екзекутиви ЗУАДК,др.Володимир Галан ствердив у свойому листі до ген.Удовиченка,від 6 червня 1961 року,що будинок при вул.Тен продано не В.Т-ву,а Спілці і не по зниженій ціні,а за ті самі 7.500 долярів,що за них продали б його кожній правній,чи приватній особі,що хотіла б будинок купити і мала на це повищу суму грошей,то змовники,сховали це ствердження ,бо воно позбавляло їх підстав до обвинувачення,"під сукно"й продовжували свою кампанію ,так як би його зовсі не було.Старе римське прислівя каже:"Якщо довго і вперто клеветати,то все щось прилипне".Так сталося і в цьому випадку.Чимало порядних громадян у Парижі повірили в правдивість безпідставних,але голосних і нахабно-брутальних обвинувачень і почали Український Дім бойкотувати...Здобутий зі шляхетною інтенцією служити громадянству й ветеранам нашої визвольної боротьби,Український Дім,почав трішати під тягарем дефіциту ,що його спричинили заздрість,жадоба наживи за рахунок Спілки,злоба і політична інтрига...

Інтенсивна кампанія,на протязі років,з коштами постійного адвоката, вимагала й вимагає величезних видатків у сотні тисяч ст.франків.Відділ змовники брали й беруть гроші на покриття їх,із більш ніж мізерним "капіталом"од членських внесків,є загадкою,що її не так уже й тяжко розгадати. Притягнувши на свій бік бібліотекаря Бібліотеки імені С.Петлюри,П.Йосипишина,самозванче Т-во перетворило бібліотеку в свій штаб кампанії,звідкіля Йосипишин розсилає "літературу"штабу ,використовуючи й адреси всіх тих, хто присилав бібліотеці пожертви,або взагалі мав із нею листування.Перед тим Головою Бібліотеки був її основоположник,ген.О.Удовиченко.Після того як кількаразові спроби генерала вплинути на секретаря бібліотеки,М.Ковальського і бібліотекаря,П.Йосипишина,щоб вони опублікували справозданння з витрат Бібліотеки,викликали хамські виступи проти нього,він вийшов із Ради Бібліотеки й Головою останньої став спільник Созонтова по спекуляції з купівлею будинку Созонтова під Храм-Памятник С.Петлюрі,п.Плевако.У той спосіб,Бібліотека імені С.Петлюри опинилась цілком у руках штабу кампанії. Дивовижою у всьому цьому було те,що Йосипишин знайшов можливим і для нього відповідним,поєднати почесне становище бібліотекаря Бібліотеки імені Симона Петлюри з безчесним становищем виконавця деструктивної акції змовників і перетворенням Бібліотеки в їхній штаб...У повищому й треба шукати розвязання загадки де саме ховається джерело,що покриває значні ,не під силу самозванчому Т-ву видатки на знеславлюючу його кампанію.

Після кількарічного "гураганного вогню", підчас якого кожне затрусне стрільно самозванчого Т-ва складалося з фахового блахману й плямувань чести Голови В.Т-ва й відданих йому членів Т-ва і Спілки, дійшло нарешті до "генеральної атаки" - судової розправи. Атака відразу зломилась і скінчилась срамотьною поразкою новітніх Брутів і махновців. 23 листопада 1963 р., Прокурор Французької Республіки, на внесок слідчого судді, відкинув скаргу П.Вержбицького - М.Ковальського проти ген.Удовиченка, пор.Голіяна й хор.Лазаркевича, за браком підстав до обвинувачення. Наступ цих "петлюровців", що їх Петлюра віддав би під суд за їхні "шляхетні" вчинки, поновлено відкликом до Апеляційного Суду. Не зважаючи на "новий доказний матеріял" позивальників, Апеляційний Суд, своїм вироком 10 квітня 1964 р., визнав цей відклик за необґрунтований і затвердив постанову слідчого судді відкинути скаргу як цілком безпідставну. Таким чином, обвинувачення дисидентів прийняло характер огидного доносу на "Гетьмана-злодея"... Повідомивши в Бюлетеню про такі жалюгідні для них наслідки, свого часу галасливо й завчасно тріюмфально заповідженого "притягнення до карної судової відповідальности", Генеральний Секретар В.Т-ва, хор.В.Зубенко, дуже слушно додав із жалем і сумом: "Зайво описувати з яким почуванням у душі зізнавав на цих допитах старий, визначний генерал української Армії, коли приходилося йому боронити свою честь і заразом честь українського вояцтва перед наклепами власного середовища".

Цілком ясно, зрозуміло й переконливо зясовано в Бюлетені В.Т-ва безпідставність усіх обвинувачень, у відповідь на "Протокол Засідання" групи М.Ковальського з 15 березня 1964 р. /Бюлетень Ч.2, травень 1964/. Підкресливши неправду перекручування фактів повищою групою, пункт за пунктом, спростовуються перекручені факти обвинувачення:

1. Завдяки наполегливим старанням ген.Удовиченка і Представника ЗУАДК на Францію, пор.Голіяна, Централя ЗУАДК у Филадельфії погодилася продати свій будинок у Парижі нашому Т-ву.

2. Для цієї купівлі потрібні були гроші яких Т-во не мало, а за фірму Т-ва, замісць грошей, ЗУАДК будинку не продавав.

3. Управа Т-ва старалася всіми силами роздобути ці гроші протягом майже року, інформуючи свої Філії, зокрема в Парижі, та шукаючи помочі серед більш заможних членів Т-ва - без ніякого успіху.

4. Теперешній член змови, С.Созонтів, далеко ще до заснування Спілки з п.Кішкою, діставав від ЗУАДК-у кількаразові пропозиції купити, навіть приватно для себе і за не змінену ціну, будинок на рю Тен./На це мається документальні докази/.

5. Секретар Т-ва і представник ЗУАДК на Францію, пор.Голіян, особисто звертався в 1953 році до С.Созонтова з пропозицією купівлі будинку та

навіть за його згодою,телеграфічно зголосив своїй Дирекції у Филадельфії, С.Созонтова,як кандидата на цю купівлю/Телеграма підтверджена відповіддю ЗУАДК С.Созонтову,на що мається листовий доказ/.

6.Созонтів не лише не думав поважно про цю купівлю,але навіть не захотів допомогти Т-ву чи то позичкою,чи заснуванням приватної Спілки,яка врятувала б будинок од переходу до чужих рук.

7.Ген.Удовиченко,не знайшовши зрозуміння серед членів Т-ва,звертався кілкаразово до Голови Будівельного К-ту Храму УАПЦ в Парижі,П.Плевако, з пропозицією приступити до купівлі будинку,разом із Т-вом,але завжди натрапляв на відмову.

8.Причина незрозумілої сперш байдужости С.Созонтова і П.Плевако до повищої купівлі виявилася пізніше:в той саме час С.Созонтов продавав,а П.Плевако купував від нього під Храм будинок,куди гірший,на вул.Ґаньє-Ґі, з тереном на якому нічого будувати не можна,за ціну в двоє більшу ніж вимагалося за будинок із добрим тереном,на вул.Тен.С.Созонтову заплачено громадськими грішми зі збірок на будову Храму УАПЦ в Парижі/Справа тієї спекуляції збірковими грішми чекає ще дотепер на вияснення й заслужену реакцію громадянства/.

9.Спілку з п.Кішкою,як головним уділовцем,засновано щойно тоді,коли всі спроби притягнення спільників із більшим капіталом з-поміж членів Т-ва не повелися.

10.Ген.Удовиченко,поєднавши громадські гроші з грошовими вкладами приватних уділовців,забезпечив статутом Спілки громадське призначення придбаного будинку.

11.Приватні спільники виявили повне громадське зрозуміння,бо ще в січні 1958 року,на 18 Зїзді Т-ва,запропонували Т-ву безкорисну перепродаж уділів,за їх номінальну ціну з 1954 року.Зїздом ухвалено подяку і збірку на ту ціль.Відповідний заклик до членів Т-ва уміщено в післязїздовому Бюлетеню Т-ва.

Отже,твердження учасників змови,що вони нічого не знали ані про заснування Спілки,ані про купівлю нею будинку в 1954 році,не витримує критики,бо вони мали можливість стати Т-ву в пригоді ще 4 роки пізніше.

Відповідь закінчується слушним запитанням:"Отже,пощо блахманити очі своїм читачам на провінції й закордоном,"віднайденими капітальними документами",коли всім цим "ревеляціям"перечать реальні факти?"

Втрати Спілки,внаслідок деструктивної акції змовників,спричинилися до самоліквідації Спілки.Втрата Українського Дому стала фактом доконаним.Коли перед тим "герої"ганебної кампанії кричали,що цей Дім непотрібний,то після його втрати змістом нового їхнього галасу було:"ген.Удовиченко,пор.Голіян і хор.Лазаркевич занапастили Український Дім,що міг би так стати громадянству в пригоді".Нікчемність демагогії такого закиду

пігмеїв духом і мораллю так кидається у вічі,що коментарі зайві...

Самоліквідація Спілки й деструктивна акція в освітленні Голови Б.Т-ва,ген.О.Удовиченка.

"Вся ця ганебна,безглузда акція проти Спілки,яка протягом майже 7-ми років забезпечувала існування одинокого "Українського Дому" в Парижі,тільки через заздрість і на втіху ворожим аґентурам,довела до непереборної фінансової кризи в Спілці та до рішення її самоліквідації.Дотеперешній підрахунок втрат дійшов до 5 мільйонів і цьому ще не кінець.Пан А.Кішка,найбільший акціонер Спілки,знеохочений і обурений нагінкою й образами,рішився виступити зі Спілки і примусити тим самим її членів до ліквідації,бо коштів дефіциту Спілка не в силі заплатити.Крім цього,півторарічний бойкот "Українського Дому"доказав наглядно,що цей Дім непотрібний.Це арґумент проти якого я,пор.Голіян і хор.Лазаркевич не маємо ніякого протиарґументу.

Нині Спілка є в стані самоліквідації,якщо не хочемо,щоб "Український Дім"продали за борги.А з організаторів нагінки,кожний хоче загорнути і розпоряджатися не ним придбаним добром,але ніхто з них не хоче викласти гроші для покриття втрат.Маємо тут до діла з руйнуванням для самої лише приємности руйнування і це я не можу назвати інакше ,як злочином,тупим і безглуздим.

Якби не було,не розтратив я довірених мені жертводавцями на хутір грошей,але їх щонайменше вдесятеро побільшив.Жаль мені невимовно,що стільки зусиль для доброї справи,пропали намарно з вини жменьки людей сліпих у своїх вчинках і намірах"./Витяг з промови на Зїзді В.Т-ва,31.III.1962 р./

"Існуючий т.зв.двоподіл Т-ва вважаю весь час лише переходовим явищем. Коли ми на нього рішилися,то лише після довгих спроб,що мали на меті переконати дисидентів у шкідливості їхньої деструктивної роботи,та в зрозумінню конечности рятування Т-ва перед неминучим розвалом.Говорити,в таких умовинах спротиву анархії,про мої особисті інтереси та про наше Т-во,що воно є "обєднанням спільчан", - це абсурд такий самий,як запевнювати про чесність цих людей,що від руйнування почали "реорганізувати Т-во на нових началах".Коли нині сам собі роблю якийсь закид,то лише в тому,що я всіми силами намагався не допустити до двоподілу Т-ва та йшов на переговори з людьми від яких зразу треба було відмежитися як від зарази.Це була моя помилка,але вона виходила з мого переконання,що маю діло лише з великим непорозумінням,а не з потворною інтригою людей для яких ні правда,ні цілість нашої організації не мали ніякого значення та яких цілі й завдання лежали поза обсягом Т-ва.

Нині ситуація на нашому організаційному відтинкові все більше прочищується.Приємно мені ствердити,шошо наше Т-во обєднало дотепер около 70 відсотків старих ,дійсних членів.Проти нас осталася жмінька відступників, що не має вже відвороту,а з ними так звані "нові члени",втягнені до їхньо-

го гуртка без розбору й саме на них вони ,як на численну кількість,спираються.За винятком Парижу,де вони ще метушаться,використовуючи старі особисті звязки,їхня провінція все більше розгублена і без будь якого організаційного значення.Промовисти доказом ферментів які в тому середовищі назрівають,є демонстративний вихід із групи М.Ковальського одного з найбільше завзятих колись організаторів змови - пполк.В.Солонаря.

Перед нами остається ще для вирішення справа за французьку назву Т-ва, в її офіційному тексті.Вона постільки важлива,що торкається правного положення нашої організації у відношенні до французьких урядових чинників, яким підлягаємо як чужинецька організація на терені Франції.В цій ділянці мусить наступити чітке розмежування між нашим Т-вом і дисидентами.В якій формі це виявиться, - чи наше Т-во затримає надалі невірно перекладену назву"Унії",чи прийме правильне окреслення "Асоціяції" /Товариства/ - покаже найближче майбутнє.На українську назву і статутовий характер нашого Товариства це не матиме очевидно ніякого значення."/Бюлетень Т-ва,IV.1965 р./

Зловживання назвою В.Т -ва

Замінивши ухвалену ними назву для себе,"Т-во б.Вояків -українців у Франції",на самозванчу:"Т-во б.Вояків Армії УНР у Франції",дисиденти почали реклямувати себе перед українською громадскістю як репрезентанти цілости української комбатанської організації у Франції.Під цією самозванчою назвою вони влаштовували різні свої імпрези.Програвши карну справу , управа дисидентів розпочала нову,але вже за назву Т-ва,намагаючись удоводнити,що то їхній гурток є матірним Т-вом,а решта,на чолі з ген.Удовиченком, - лише малою групкою,що від них одкололась...Головним їх стимулом,окрім сіяння замішання й баламуцтва серед комбатантів-українців і нашого гормадянства,була надія на те,що,в разі вигри процесу за назву,вони "пожнуть те,що не вони сіяли"...Одною з імпрез під самозванчою фірмою,що її влаштувано дисидентами,24 січня 1965 р.,в Парижі,було Свято Української Державности. Святкову доповідь мав М.Ковальський,в ролі "генерального Секретаря Т-ва б. Вояків Армії УНР у Франції."З приводу цієї доповіді,читаємо в Бюлетені Т-ва ген.Удовиченка наступне/Париж,квітень 1965/:

"Не будемо перповідати змісту тої доповіді,бо зробив це досить вичерпно мюнхенський "Шлях Перемоги",від 14.II.1965 р.,назвавши її надужиттям довіря громадянства.Обмежуємося тут лише до заяви,що наше Т-во б.Вояків Армії УНР у Франції,не мало нічого спільного з тою імпрезою,що на ній М.Ковальський бив чолом перед здобутками і державним ростом УССР,використавши для своїх політичних спекуляцій Свято Української Народньої Республіки.Такий виступ - це вже не спірна проблема чи зустрічатися українській політичній еміграції з "прогульковцями" з підсовєтської України,але це вже відкрите намагання творити підґрунтя для совєтофільської зміни настроїв серед громадянства,а зокрема - серед українського вояцтва на еміграції."

"Герої"деструктивної акції

Ініціяторами змови проти ген.Удовиченка і членів Спілки були:Созонтів, Плевако,Ковальський і Бацуца.Ця компанія приєднала до своєї акції Солонаря,Вержбицького,Йосипишина і Недайкашу.З "дрібнішої риби",що включилася в діяння змовників і задемонструвала вибриками в бік Голови В.Т-ва свій небуденний "культурний"рівень,треба згадати Гришина,Гаврилка,Лисака і Цюпака.

Інж.С.Созонтів прибув до Франції перед 2-ою світовою війною.До війни нічим себе не виявив.Під час війни активно співпрацював із німцями.Протягом окупації останніми Франції,доробився на спекуляції гумою і став власником невеличкої фабрики та будинку на вул.Ґамьє-Ґі,в Парижі.Матеріяльна база стимулювала його вдачу амбітника до відіграння ролі громадського діяча.На тлі післявоєнного зубожіння більшої частини нашої еміґрації у Франції,мавши певний капітал у кишені,не тяжко було здобути собі опінію "видатного діяча",пустивши в очі громадян блахмана...Частину купленого будинку віддає він під церкву,а під нею приміщує "Громадську Опіку",ставши на її чолі.Розповсюджує чутки,що віддає церкву громаді безплатно й тим здобуває собі пошану громадянства.Ніхто з громадян не знає,та й не може знати,що за шляхетним жестом Голови Громадської Опіки ховається заздалегідь заплянувана спекуляція...Апетит амбітника росте.Йому вже не вистачає бути в очах громади "видатним громадським діячем"і він сягає по лаври політичного діяча.З цією метою видає місячник "Громада"і в ньому реклямує себе вміщенням своєї власної світлини,автобіографії та похлібних для себе статтей.На той час стає в Парижі "персона ґрата".Це остільки заімпонувало УРДП,що ця партія висуває кандитатуру Созонтова на Голову Виконавчого Органа УНРади.І ось,на підставі партійних договорювань,неймовірна кандитатура УНРадою приймається... Безперечно,це був великий тріюмф для нашого амбітника,але водночас і початок упадку його несподіваної карєри,бо на становищі Голови В.О. Созонтів виявив себе,як політичний діяч,абсолютним зеро.Упритомнивши свою нездатність дати собі ради на становищі "високого політика",Созонтів волів залишатись,на протязі всього терміну його урядування,"паперовим премєром",передавши виконання обовязків Голови В.О.Його діячому заступникові.Зате в Парижі він дає упуст своїй "широкій натурі"вчинками,що їх аж ніяк моральними назвати не можна.Покинувши свою дружину,він міняє французьких "приятельок"як рукавички,та не шкодує грошей на пиятику з ними,на московський взірець..."Веселе життя"надвереджує його фінансовий стан і він намагається рятувати щораз гіршу для нього ситуацію затягненням позик.Не мавши змоги сплатити борги,змушений продати свою фабрику.Опинившись у розбитого корита своїх аспірацій,Созонтів почуває себе "недоціненим",а тому й ображеним,як той амбітник,що призвичаївся дивитися на себе як на щось вище ніж усе його українське оточення,грати тільки першу ролю й ні з ким та ні з

чим не рахуватися. Його амбітницька натура не зносила престижу й авторитету інших наших громадян. Заздрість до тих із них кого в громаді більше шанували ніж його, з ким більше рахувались ніж із ним, псула йому радість життя й настроювала його вороже до них. Заприязнений з М.Ковальським, Созонтів, спільно з ним, за життя с.п.проф.Шульгина, вів проти нього ворожу акцію з метою позбавити професора посади в "Офісі для чужинців", при французькому Міністерстві Закордонних Справ. Отже, не диво, що ореоля бойової слави ген.О.Удовиченка й його престиж і авторитет серед комбатантів і громади ділалали дражливо на нерви Созонтова й змушували його до ворожої акції проти Голови В.Т-ва, а коли прийшла для нього нагода, прихована акція прийняла форму відкритого бунту. Моральний рівень Созонтова досадно ілюструє ще й продаж ним пляцу, що на ньому не можна було будувати, під будову церкви, про що вже нами згадувалося. Дальші "шляхетні" риси його вдачі - лицемірство і демагогію - він задемонстрував на зборах і Зїзді членства В.Т-ва: заробивши спекулятивною махінацією й сховавши до кишені змарновані його приятелем і головою Комітету Будови Церкви, п.Плевако, зібрані пожертвами громадські гроші, Созонтів - цей "зидатний" громадський діяч - кричав:

"Ми не допустимо, щоб на громадському добрі другі наживалися!"...
Цей гістеричний крик спричинили злість і заздрість, що він прогавив нагоду спекульнути приватною купівлею будинку ЗУАДК...Про це треба добре памятати.

Добродій Плевако - Голова Комітету Будови Храму і водночас сучасний Голова Бібліотеки ім.С.Петлюри в Парижі - належить до тієї категорії людей, що про них згадав ген.Удовиченко у своїй промовові, 21 лютого 1965 р., до членів Гол.Управи і Паризької Філії Т-ва, що прийшли до нього щоб привітати свого Голову з днем його народження:

"Я не згадував би безіменно цих людей, якщо б вони не повернулися до нас після розгрому гітлерівської Німеччини і якби не те, що одного з них прийшлося опісля рятувати, за нього ручитися, ради звичайного людського милосердя, та ще й покривати його добрим імям нашого Т-ва. А проте, який проклін глупоти і морального занепаду приволікся до нас саме з цими людьми, що ним Т-во подало помічну руку в їх тривожній потребі!...Це не припадок, що ніхто інший, але саме ці люди, спочатку присівши, взялися його розвалювати".

Цим "одним" і був, власне, добродій Плевако, колишній ворог Головного Отамана С.Петлюри, за його життя. Підчас окупації німцями Франції, Плевако був господарем клюбу авіяторів ім.Ґерінґа. За весь час окупації, Плевако доробився капіталу й маєтности - дві вілли й бюро вояжу. Коли прийшла влада де-Ґоля, його заарештовано й посаджено на 7 місяців до вязниці, з якої його виручив ген.Удовиченко. Щоб якось замаскувати своє минуле й особливо колишнє вороже наставлення до покійного С.Петлюри, став Головою Комітету, що будує Храм-Памятник його імени...Прийнявши під увагу його спекулятивну спілку з Созонтовим, можна припускати, що на цьому становищі діє так щоб "і капітал

Гришин,Гаврилко,Лисак і Цюпак є ядром гуртка змовників Ковальського-Созонтова;їхнім завданням є грати ролю малих мопсів,що брешуть на слона...

А.Гришіна мобілізовано в 1920 році й призначено до 6-ої Стрілецької дивізії,що її очолював ген.Безручко.Спочатку він був там каптенармусом, а потім писарем.Під час перебування в таборі інтернованих вступив до підготовчої кляси таборової Юнацької Школи,але програма цієї кляси була для нього за мудрою й тому не рушивши далі,Гришин Юнацької Школи не скінчив. Є пияком і авантурником.За авантури в пяному стані сидів у французькій вязниці.Його твердження в листі,що про нього була мова,нібито він не має совісти "безсовісно лить брехні на Голову Генерала Удовиченка",виявились безсумлінною брехнею,бо залишившись у гуртку Ковальського,з подивугідною нахабністю й браком почуття моральної відповідальности,виливав ті "помиї брехні"на ген.Удовиченка,що їх закидав іншим і яких од нього домагалися Ковальський -Созонтів.

І ось,такого типа призначено Головою Союзу Бувших Українських Вояків у Канаді,майорем І.Липовецьким,представником "Дороговказу".Цей журнал є пресовим органом повищого Союзу,з підзаголовком:"Орган вояцької Думки і Чину".Отже,пияк,авантурник,змовник і опльовувач вояцької гідности й чести славетного генерала армії УНР репрезентує вояцьку думку і чин СБУВ у Канаді... У тому ж "Дороговказі"друкується наклепницька писанина дисидентів В.Т-ва у Франції.Протести з Франції,ген.Крата й мої не вплинули на зрозуміння майорем Липовецьким профанації на загал позитивного журнала,Гришиним,у ролі його представника.Зрештою,якщо прийняти під увагу,що майор Липовецький перетворив був один із Зїздів свого Союзу в "чорну раду",що відрами виливала помиї на свого почесного Голову,то можна було б і не дивуватися,як би не те,що майор Липовецький реклямує себе вірним заповітам С.Петлюри...До речі,в"Дороговказі"вміщено світлину Гришіна.

Гнат Гаврилко був вояком біло-московської армії ген.Денікина.На еміґрації,до кінця грудня 1927 року ,все тримався з москалями.Тому що,на підставі Статуту Т-ва,до нього можуть належати й вояки-українці з чужих армій,Гаврилка принято в члени Т-ва 22 грудня 1927 року.Інтенцією,статуту в цьому випадку,було дати можливість "блудним синам"повернутися до батьківської хати,але,як відомо,не всі блудні сини навертаються.Він два рази виходив із Т-ва й знову повертав.Що ген.Удовиченка мав просто патологічну ненависть.Можливо,що особа видатного й популярного українського генерала ділала пригноблююче на його яничарське сумління.Отже,не диво,що коли Ковальський запропонував йому акцію проти генерала,то Гаврилко охоче встрянув у ту деструктивну акцію з головою.Зовнішня форма ворожої пропаганди,цієї малописьменної й невихованої людини,була і є просто хуліганською,ну,й звичайно,повною наклепів і демагогії,як і в інших із його гуртка. Добре знавши,наприклад,що Т-во ухвалило продати "хутір"на внесок Коваль-

ського,Гаврилко кричав на зборах і писав притаманним йому воляпюком,що це "Удовиченко продав хутор,а гроші привлашив!", і тому подібні нісенітниці...

Лисяк і Цюпак,що рівнож приплили до нас із "деникинських берегів",своєю деструктивною активністю пасквілянтів,творять одну монолітну цілість , деникинського заквасу,з Солонарем і Гаврилком.

Коли ген.Удовиченко,внаслідок довголітньої ганебної кампанії проти нього,захворів і лікувався в шпиталі,наші "герої"негайно пустили в рух провокаційні чутки,що,мовляв,це хороба внаслідок"пиятики"...Вони дуже тішились із приводу хороби,бо смерть генерала вивела б їх,на їхню думку,з того безрадного становища,що до нього змовники самі себе допровадили.Отже,ця чернь почала бомбарувати хорого генерала листами нечувано-образливого змісту,очевидно в надії,що це викличе нервове потрясення й тим приспішить смерть генерала.До цього часу всі листи були анонімні,за винятком одного,що його підписав Гришин і то мабудь тільки тому,що писав листа в нормальному для нього пяному стані.Ось кілька зразків листів,що присилалися генералові методично:

"Добре,що маєте місце на цвинтарі в Майнентон,бо якби в Парижі,то ходилиб і плювали".

"Через таких сотників як Ви пропала Україна,а ми на еміграції"./"сотником"називав генерала поза очі Гаврилко й тому легко домислитися хто був автором цього аноніму /

"Мені легше стало на душі,коли довідався,що Ви хорі".Підписав А.Гришин.

У кожному такому листі жалюгідних пігмеїв духом і мораллю,нецензурна базарна лайка займала щонайменше дві сторінки.На цих пігмеях ще раз справдилась стара відома правда:НІКЧЕМНІСТЬ ЛЮДСЬКА НЕ МАЄ МЕЖ...

Політична інтрига за кулісами ганебної кампанії

На інформаційних зборах паризької філії В.Т-ва,29 січня 1961 року,Созонтів заповів притягнення ген.Удовиченка до карної судової відповідальности за"зловживання на шкоду Т-ва".Що йому треба "виточити процес - і то не цивільний,а кримінальний"підкреслив Созонтів,у своїй промові до членів Т-ва і запрошених гостей,"переконала його /Созонтова/одна високопоставлена політична особа"...

У тому ж,1961 році,під час кризи в нашому Д.Ц.,Голова В.О.УНРади,М.Лівицький,раптом припинив виплату місячної платні тодішньому Віце-Президентові УНР в екзилі,ген.О.Удовиченкові.Це була виразна узурпація компетенції,яка,в цьому випадку,належала до УНРади.Водночас,була це яскрава демонстрація легковажно-образливого трактування Головою В.О.одного з найвидатнійших наших генералів і другого по черзі вищого репрезентана УНР на еміґрації.

Само собою насовується запитання:чому саме?,що сталося?.Відповіді на ці запитання треба шукати в тогочасному кризисі УЦ і,в звязку з цим,не-

певности М.Лівицького щодо поновного вибору його ,в черговій Сесії УНРади, Головою її Виконавчого Органа.Щоб запевнити собі більшість під час виборів і водночас розтрощити уенерівську опозицію до нього /хоч сам є уенировцем/, М.Лівицький був змушений договорюватися з лідерами окремих партій,як тих, що входили до УНРади,так і тих,що були поза нею.Звичайно,кожний лідер ставив свої передумови й узалежнював свою підтримку М.Л.від його згоди на них. Одною з тих передумов було становище Віце-Президента УНР в екзилі.Популярна,окутана авреолею бойової слави за часів нашої визвольної війни,особа генерала О.Удовиченка,що в той час займав це становище,як живий символ повищої війни,стояла на першкоді до виконання М.Л-им повищої передумови...

У жовтню,знову ж того самого,1961 року,Солонар,як урядуючий заступник Голови Т-ва,ген.Удовиченка,розсилає "обіжник",гострість якого скеровує,головним чином,проти останнього,наступного змісту:

"По отриманим з Мюнхену інформаціям від 15.8.61.ген.Удовиченко перебирається Віце-Президентом,пор.Голіян входе до Уряду і стає заступником Голови Виконавчого Органу,або Головою УНРади,інж.Кішка -міністром закорд. справ...В мойому листі до Премєр Міністра М.Лівицького я категорично заявив,що В.Т-во,крім "Спілки" та її дуже нечислених прихильників,буде рахувати подібний новоутворений Уряд з пор. Голіяном і інж.Кішкою провокацією по відношенню не тільки до вояків,але йдо всього українського суспільства у Франції.Все таки,гадаю,що здоровий розум візьме верх і до цього наші політичні партії не допустять та і ми вояки,мусимо сказати наше тверде слово,а ДРЖ.Центр з нами рахується,бо зза нашого 20-го Зїзду призначеного на 11-12 Листопада цього року,Сесія УНРади перенесена на 17 Листопада" /Підкреслення наше О.В./Подаємо в ориґиналі ,без змін щодо ортографії і т.п./

Проаналізуємо цей,більше ніж дивовижний,"обіжник".

1. Першим,що кидається в вічі,є виразне політичне тло цього,будь-що-будь, документу.
2. Невідомо чи "інформації з Мюнхену"були правдиві чи провокаційні,та й зрештою не те є суттю справи.Більше за те,що це була заздалегідь запланована провокація.Якби інформації були правдиві,я напевно знав би це , бо в ті часи був у курсі справ подій у нашому Державному Центрі.
3. "Інформації з Мюнхену" стверджують безперечний звязок змовників із кимсь хто стояв близько до УДЦ.
4. Промова Созонтова на зборах,у січні 1961 р.,вказує на те,що тим кимсь була "високопоставлена політична особа"...
5. Те,що такий собі Солонар із деникинській армії,що лише випадково опинився в нашій армії,в 1920 році - і то з ласки ген. Удовиченка - посмів писати до Голови В.О.УНРади "категорично",як це він подає до відома

в "обіжнику",в стилю звернення де-Голля до парлямету,посмів ображати,в листі до одного з вищих репрезентантів УНР в екзилю,тодішнього Віце-Президента УНР,свідчить,що Солонаря хтось інспірував і забезпечив йому безкарність його негідного поступування.

6.Забезпечити безкарність могла тільки та сама "високопоставлена політична особа",яка переконала Созонтова в тому,що публічне безпідставне плямування у французькому суді чести того чиє імя війшло до новітньої історії нашої визволтної боротьби золотими літерами,є сумісне з тідністю й національним сумлінням,як самого Созонтова ,так і тих до кого він промовляв...

7.Тому що Віце-Президент,ген.Удовиченко,став був у ті часи "колодою" на шляху до договорення двох політичних партій,перед 5-ою Сесією УНРади,щодо обсадження становиша Віце-Президента УНР в екзилі,не є проблемою домислитися хто саме був тою таємничою "високопоставленою політичною особою...

8.Те що Солонар,у листі до "Премєра",зарахував до своєї компетенції повчати "політичні партії",що саме вони мають робити щоб не втратити ласки автора "обіжника",стверджує,що певність безкарности негідного поступування й розмах до сваволі,вдарили Солонареві в голову й затьмарили його розум...

9.Тільки в такій затьмареній,хворій голові могла зародитися думка вплинути погрозою УНРаді на вибір Віце-Президента.Погрожувати політичним партіям,що входять до УНРади,якщо вони виберуть Віце-Президентом ген.Удовиченка,"твердим вояцьким словом",утотожнювати такий вибір із провокацією і все це - в імені В.Т-ва і українського суспільства,репрезентуючи лише гурток змовників,може тільки або людина дійсно хора на голову,або людина хоробливої зарозумілости,анархічної вдачі й безмежного нахабства...Щождо "твердого вояцького слова",то ж із практики відомо ,що таким словом "вояків"Солонаря-Созонтова-Ковальського є нецензурна лайка...

10.Прошу шановних Репрезентантів УНРади добре обміркувати останнє речення в "обіжнику"змовника-Солонаря і прийти разом зо мною до логічного висновку. Ось те речення:"а Држ.Центр з нами рахується,бо зза нашого 20-го Зїзду призначеного на 11-12 Листопада цього року,Сесія УНРади перенесена на 17 Лист". Зрозуміло,що в цьому випадку вираз "Державний Центр"є гіперболізмом.Не ДЦ мав звязок із змовниками;не ДЦ переконав Созонтова в конечности самооплювального судового процесу;не ДЦ переніс реченець Сесії УНРади так шоб вона відбулася після тк.зв.20-го Зїзду В.Т-ва,а тільки особи від яких це залежало,в цьому випадку - тодішні Голова УНРади і Голова В.С.тієї ж Ради.

Чому ж цим особам так залежало на тому щоб Сесія відбулася після 20-го Зїзду,що вони перенесли її на 17 листопада?Тому що той Зїзд мав винести постанову,на підставі якої змовники могли б перенести свою деструктивну акцію до салі французького суду,щоб плямувати там честь ген.Удовиченка...

Для чого цим двом "високопоставленим політичним особам" було потрібне таке прилюдне знущання над Віце-Президентом УНР і славетним нашим генералом? - Щоб усунути кандитатуру ген.Удовиченка на поновне становище Віце-ПРезидента й тим промостити дорогу до того становища одному з тих "високопоставлених", згідно з договоренням, що про нього була вже мова...

Здавлося б, що у відповідь на повищого листа Солонаря, Голова Виконавчого Органа УНРади повинен був або зарядити шпитальну перевірку його психічного стану, або, щонайменше, зарядити слідство. Нічого такого не сталося. Листа мовчазно прийнято до відома, а Віце-Президентом став той кого предбачало партійне договорення...Того ж самого 1961 року, Солонаря підвищено в підполковники, про що його особисто повідомив Керовник Ресорту В.С., ген. Вовк, водночас із поздоровленням і найкращими побажаннями. Про це останнє згадую лише тому, що цього Вовк не робив навіть тоді коли підвищувалося кого іншого до вищої ранґи. Того самого ж року, підвищено і каптенармуса Гришина - "большого забіяку" серед змовників - у поручники...

11 грудня 1961 р. Голова гуртка змовників, П. Вержбицький і його секретар, М. Ковальський, вислали, в імені В.Т-ва, листи ідентичного змісту, Голові УНРади, інж. Й. Бойдуникові і Голові Виконавчого Органа, М. Лівицькому. В цих листах, кинувши, без почуття сорому й якої будь одповідальности, наклеп на ген. Удовиченка, пор. Голіяна і хор. Лазаркевича, що вони "зловжили імя та марку нашого Т-ва для своїх приватних інтересів", змовники писали:

"Тому ми гадаємо, що пост Керманича Військовим Ресортом В.О.УНРади не є сумісним з особою, на яку чекає судова розправа перед французьким судом. Думаємо, що Ви, Пане Голово / удругому листі: Пане Премєре /, зробите з цього і одповідні висновки." /Підкреслення наше. О.В./

" 15 грудня 1961 р., заступник Голови гуртка змовників, В. Солонар, скориставши з короткого перебування Президента С. Витвицького в Парижі, переслав йому відписи повищих листів і свій лист закінчив так само як і попередні змовники: "ми вважаємо, що пост Керманича Військовим Ресортом ВО УНРади не є сумісним з особою п.ген. О. Удовиченка, на якого чекає росправа перед французьким судом".

Усі три листи написано в звязку з кандитатурою ген. Удовиченка на становище Керовника Р.В.Справ Виконавчого Органа УНРади.

Яка ж була реакція трьох найвищих Репрезентантів УНР в екзилі на ці нечувано нахабно-наклепницькі листи? Які відповідні висновки зробили вони зо змісту тих листів?

Президент Витвицький, свідомий того, що "Мюнхен" із ним, як Президентом, зовсім не рахується, зареаґував так як тільки міг зареаґувати Джентлмен пар-екселянс: бувши в Парижі, обурений, особисто передав нікчемного листа Солонаря ген. Удовиченкові та висловив йому своє щиро-сердечне співчуття. Щоб іще більш підкреслити свою реакцію на диструктивну акцію пігмеїв

цухом і мораллю,Президент Витвицький,у своєму привітанні з приводу З'їзду Т-ва б.Вояків Армії УНР у Франції ,сфедерованого з Союзом Українських Ветеранів у Німеччині,в кінці його,додав:

" Бажаю при тому скласти вислів моєї особливої пошани для Голови Вашої Установи,Пана Генерал-Полковника Олександра Удовиченка,якого ясна,лицарська постать являється славою і честю Українського Війська".

Якже відмінним було поступування Голови УНРади і Голови В.О.!Їхнім національним обовязком було зарядити негайне відкликання судового процесу у французькому суді й передати справу до вирішення в Українському Громадському,або нейтральному ветеранському суді.Адже,ці наші "державні мужі" не могли не розуміти,що плямування славетного нашого генерала й б.Віце-Президента УНР публічно,в салі французького суду,відібється ганебним рекошетом на всій нашій еміграції взагалі й ветеранах нашої визвольної боротьби зокрема,одначе вони обидва мовчки прийняли до відома пасквільні листи змовників і навіть не звернулись до ген.Удовиченка за вияснениям...Їхні висновки були відповідними до "думання" Вержбицького-Ковальського,себто,вони визнали генерала за винуватого,ще перед вироком,і тому "не сумісним",так як того вимагали збунтовані пігмеї...Очевидно,вони не здавали собі справи,що листи до них такого змісту є образою для них.А може це "очевидно"є тут не на місці і все відбувалося так як "повинно"було відбуватися...

"Часи",як каже старе римське прислів'я,змінюються,а ми разом із ними". Під час судового процесу вбивці С.Петлюри,Шварбарта,адвокат останнього, лідер комуністичної партії у Франції,жид Торрес,зустрів ген.Удовиченка, коли він увійшов до судової салі,як свідок обвинувачення,окриком:"І ось, іще один погромщик!"Присутні на салі жиди вибухли нестримяним голосним реготом.Цей регіт був їхнім старозавітним:"роспни його!роспни його!...Тепер ролю Торреса виконують "петлюровці"в лапках - Вержбицький-Ковальський,а ролю тих жидів,що кричать ,вказуючи рукою на ген.Удовиченка,"роспни його!роспни його!грають солонарі,созонтови,та різні інші гришини-гаврилки.Часи і люди дійсно змінилися... Пігмеї духом і мораллю висовуються на перший план.

У першій половині 1962 року,Голова Виконавчого Органа,М.Лівицький,делеґував Керівника Р.В.С.,ген.Вовка до Франції,на З'їзд дисидентів.На тому З'їзді дійшло до демонстрації взаємної "адорації":Вовк славословив пігмеїв,а пігмеї славословили Вовка.Перед тим був З'їзд Т-ва,що його очолює ген.Удовиченко.На З'їзд запрошено ген.Вовка,але останній не вважав навіть за вказане відгукнутися бодай з вічливости.Бойкот Вовком ген.Удовиченка і його славословлення дисидентів,остаточно стверджує неґативне ставлення Голови В.О. і Його Керівника Р.В.С.до Т-ва,що його очолює ген.Удовиченко.І якщо п.М. Лівицький намагається тепер виправдати себе твердженням,що,мовляв,він був вислав Вовка до Франції з дорученням спочатку спіткатися з ген.Удовиченком, а допіро після того як переговорить із ним,зустрінутися з дисидентами щоб

довести до замирення,то,як кажуть москалі,"свежо преданіє,но верится с трудом"...Наколи б так справді було,то тоді Вовк не тільки не виконав доручення свого шефа,але ще й задемонстрував шкідливу для нього ініціятиву і за це повинен був покараний усуненням із Ресорту Військових Справ.Нічого подібного не сталося і Вовк надалі є майстром жонґлювання підвищенням у ранґи...Протягом всього життя свого на еміґрації,Вовк був хамелеоном, що не раз і не два плигав у ту чи іншу політичну гречку,до власовської включно,бо мав можливість міняти своїх "панів".Тепер,на старості літ,нема вже в нього надії на якогось іншого "пана"і тому тримаючись курчево на сучасному свойому становищі,він ніколи не заризикував би несубординації і тому,бувши у Франції ,слухняно виконував доручене йому.завдання...

Хто завинив?

Усі чорні діла дисидентів могли б бути змістом цілої книжки,але з тих конкретно-доконаних фактів,що їх подано,вистачає до висвітлення справи.У світлі рефлектора аналізи цих фактів,весь бруд деструктивної акції й сумління та моралі її виконавців,випливає на широкі,чисті води зловісною плямою,кидає понуро-докірливу тінь на тло кампанії змовників,перед і поза її кулісами,та кличе до неба про належну,чомусь до цього часу занедбану,реакцію здорової частини УНРади.

Бож це з її середовища "одна високопоставлена політична особа",за твердженням головного рушія змови,Созонтова,спричинилася до змови,двоподілу й деструктивної акції змовників тим,що переконала Созонтова в конечности судового процесу проти ген.Удовиченка в французькому суді,мавши на це причини ,хоч і суто-персонального характеру ,але повязані з УНРадою;

Бож це до Голови УНРади й Голови Виконавчого її Органа писалися розпаношеними "героями"ганебної кампанії листи пасквільного характеру,з нахабною вимогою,або суґестією,погрозою й нечуваною образою ген.Удовиченка,а т вищі наші Репрезентанти реаґували на це задоволенням їхньої вимоги,навіть без вислухання вияснень останнього;

Бож це Голова В.О.УНРади перейшов до порядку денного над безпідставним притягненням ген.Удовиченка до карної судової відповідальности перед французьким судом,не вживши жадного заходу щоб запобігти цьому компромітуючому нас усіх процесові,чим стимулював дальшу деструктивну акцію пігмеї

Бож це ген.Вовк,як зверхник В.Т-ва,замість того щоб заборонити процес у французькому суді й передати справу до такого українського,радив Удовиченкові податися до димісії,без попереднього слідства й ствердження що змовники мають рацію ,без попередньої згоди на це Голови Виконавчого Органа,до якого належить Ресорт В.С.,Вовк цього робити не міг;

Бож це,нарешті,з середовища УНРади змовників нагороджено підвищенн у ранґах і затвердженням на становищах у Т-ві Прихильників УНРади...

Отже, до тих "героїв" деструктивної акції, що про них буде вже мова, треба додати "одну високопоставлену політичну особу", що спричинилася до плюгавства чести одного з найвищих Командирів армії УНР та її двох старшин, у французькому суді, в пресі, бюлетенях, летючках, листах, промовах, тощо, збунтованими б. вояками тієї ж армії, разом із їхніми деникинськими спільниками. У той спосіб, до збезчещення с.п. Головного Отамана армії УНР, С. Петлюри, та самої армії в інспірованій жидівськими шовіністами пресі, таких же книжках і фільмі, дійшов, як вода на жидівський млин, доповнюючий додаток, видання українських пігмеїв духом і мораллю... Але, водночас, таке негідне поступування дисидентів не стало їм на перешкоді до нагородження, сфабрикованими ними ж, медалями тих, що виступили в обороні чести С. Петлюри. Це лише ще раз підкреслює основну рису вдачі дисидентів, а саме - гіпокризію...

До дальших таких "героїв", що завинили, треба зарахувати ще й Керівника Ресорту Військових Справ Виконавчого Органа УНРади, за його вищезгадане каригідне поступування.

Окремо треба підкреслити моральну сильветку не згаданого ще "героя", мешканця гуртожитка в Українському Домі, при вул. Тен, у Парижі, комбатанта Могилівського. Заявивши, що він, як людина великих чеснот і як український патріот, не залишить проданого Спілкою будинку й не перейде до запропонованого Спілкою іншого помешкання, аж доти, доки дисиденти не дістануть 51% усіх паїв Спілки, Могилевський, і кілька ним намовлених, залишились надалі мешкати в гуртожитку. Цим саботажем він спричинився до міліонових втрат Спілки. Одначе, коли головний пайщик, інж. Кішка, не бачивши іншого виходу щоб запобігти дальшим втратам, запропонував Могилевському 600.000. "одступного", то цей "український патріот", забувши про свої "велики чесноти", "оферту" прийняв і негайно випровадився із рештою намовлених...

До вищезазначеного доповнюючого додатку наших "героїв", дійшов знову іще один додаток до нікчемних наклепів на репрезентантів армії УНР. Ото, як і треба було сподіватися, зявився він у московсько-комуністичній рептильці, що виходить у східньому Берліні, в українській мові, під назвою "Вісті з України". Завданням цієї рептильки є баламутити українську еміґрацію й намовляти її до повороту "на родіну". В статті "Історія одного злочину", що її надруковано в ч. 20/354, за травень 1965 р., після брехливо-пасквільного вступу, слідує цілий ряд виссаних із власних пальців наклепів на генералів армії УНР. Особливо заатаковано фантастичними наговорами ген. Удовиченка, з тою самою патологічною злістю, що так характеристична нашим пігмеям... Само собою, поневолю - вачі України не згадали в цій статті, що Мазуренко й Халолій, на прізвища яких рептилька покликається, належали до банди українських зрадників - московських агентів у Варшаві й таборі інтернованих українських вояків у Каліші. Мазуренка заарештовано в Варшаві, а Халолія з його спільниками - шпигунами - в Каліші. Банду цю було засуджено польським судом, а вимінено на польських ксьондзів - владою Речі Посполітої Польської.

Таким чином,деструктивна наклепницька акція наших "героїв"проти ген.Удовиченка,творить один солідарний фронт із такою ж акцією наших ворогів.

Остаточний наш висновок,на підставі всього вищеподаного,такий:наколи, протягом 6 років од дня заснування Спілки та 3 років після одноголосної постанови 18 Зїзду Членства В.Т-ва висловити ген.Удовиченкові й членам Спілки довіря й подяки,раптом постала змова проти них,то підставою до бунту був не Український Дім,а позакулісова політична інтрига,зі здалегідь виробленим плянуванням.Щодо продажу будинку,то це був лише стимулізуючий претекст, наших жадібних на гріш і заздросних руйнівників,до змови ,з метою забити водночас двох зайців:стати в пригоді "одній високопоставленій політичній особі"і спробувати пожати те ,чого вони не сіяли,а саме - дістати 51% усіх паїв Спілки,бо,як відомо,"апетит приходить під час їдження"...

Що далі?

Відомі наслідки деструктивної акції дисидентів,морального й матеріяльного характеру,що спричинилися до втрати Українського Дому,пригноблюче сумні. Хто ж посміє заперчити,що над цією акцією не вільно перейти до порядку денного?А втім,не зважаючи на це,ганебна кампанія триває далі,без якої-будь реакції з боку тих українських чинників,що в першу чергу,мавши до того обовязок і можливість,повинні були до цього не допустити.Маю на увазі Голову В.О. УНРади і Керівника Військового Ресорту.Їхнє позитивне становище до дисидентів не змінилося навіть після того як французький суд відкинув намагання змовників скомпромітувати ген.Удовиченка і двох членів його Т-ва доносом кримінального характеру...

Другий судовий процес ,за назву Т-ва,ще не закінчено.До змовників прилучилося 30% загальної кількости членів Т-ва перед двоподілом.Отже,відсотково кількість тих членів,що залишились вірними свойому Голові Т-ва,переважає,але дисиденти збільшують свій чисельний склад прийняттям щораз нових членів,що перед двоподілом до Т-ва не належали і в українській армії не були.Наслідки процесу будуть залежати від того як поставиться французький суд до кількости членів обох організацій,з одною й тою самою назвою:чи дасть перевагу тим,що мають більшу кількість членів ,незалежно від того як довго члени є такими,чи тим,що мають більшість старих членів,які належали до Т-ва ще до двоподілу.У першому випадку,якщо дисидентів,разом із новоприйнятими членами,буде більше,французька назва Т-ва перейде до них,хоч і не справедливо,а разом із назвою й право на гроші вартости 14 паїв Спілки.Отже,в цьому випадку,дисиденти пожнуть те,що не посіяли,а їм,власне,про це й ходе. Удругому випадку,змовники будуть змушені до зміни назви своєї організації і тоді предмет їхніх зазіхань стане для них недосягненим.

Незалежно від наслідків повищого процесу,справедливість імперативно вимагає щоб правдиве тло кампанії дисидентів було виявлено,а винуватці

притягнені до відповідальности в Українському Громадському Суді. Чимало наших громадян повірили наклепницько-провокаційним наговорам дисидентів і треба нарешті відкрити їм очі, щоб вони побачили де є джерело правди, а де - кривди. Розкладом В.Т-ва з середини, змовники перейняли на себе роль розбивачів нашої єдности, ту саму, що її виконує московська рептилька. Прийнявши рівнож і це під увагу, спеціяльна Слідча Комісія повинна виявити й матеріяли українському Судові передати наступне:

1. Прізвище "одної високопоставленої політичної особи", що заініціювала ганебну кампанію проти ген. Удовиченка.

2. Чому саме Голова УНРади і Голова В.О.УНРади належно не зареаґували на непристойні листи до них Солонаря, Вержбицького і Ковальського, з нечуваною образою Віце-Президента УНР і Голови В.Т-ва, ген. О.Удовиченка.

3. Чому саме Голова Виконавчого Органа УНРади і, в першу чергу, Керівник підлеглого йому Військового Ресорту, що є зверхником Т-ва, допустили до скандального процесу в французькому суді, замість того, щоб скерувати справу на українські рейки.

4. Чи підвищення в ранґах "героїв" деструкитвної акції, так шкідливої для української справи - Солонаря і Гришина, та славлення змовників Керівником Військового Ресорту, ген. Вовком, були виправдані і якщо ні, то чому саме Голова В.О.УНРади не зареаґував на це.

5. Чому саме Виконавчий Орган УНРади толерує й надалі дисидентів, після того як виявилось, що їхній донос до французького суду на ген. Удовиченка і двох члені його Т-ва був стовідсотковим провокаційним наклепом.

6. Синтезу Слідчої Комісії деструктивно-розкладово-демагогічної акції дисидентів.

7. На які гроші велася й ведеться дисидентами диструктивна акція.

8. Чому Голова Бібліотеки ім. С.Петлюри, він же Голова Комітету Будови Храму-Памятника С.Петлюрі, п. Плевако, не подає до відома громадянства грошового справоздання Бібліотеки й Комітету.

9. Чому Плевако купив од Созонтова пляц під будову Церкви, що на ньому не вільно будувати і чому заплатив удвоє більше ніж коштував би йому краший пляц із будинком ЗУАДК, пригожий під будову, який п. Плевакові пропоновано купит.

Перведення в життя повищого належить до компетенції чергової Сесії Української Національної Ради.

УКРАЇНСЬКИЙ ДІМ

у Парижі,при Авеню Ґравель ч.1,що його втрачено внаслідок деструктивної акції українських пігмеїв духом і мораллю.

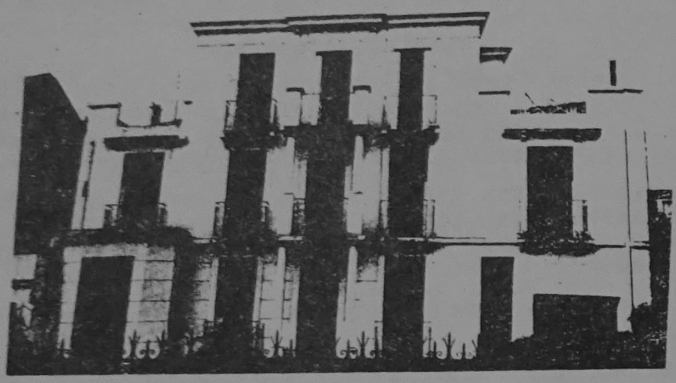

"Готуючи свій плян і розділяючи ролі,змовникам здавлося,що комбінують дуже спритно:пощо відкуповувати своїми грішми паї для Т-ва,коли можна саботажем,організацією бойкоту Укр.Дому і шантажем 51% уділів,пробувати дістати новий ,придбаний Спілкою будинок,зовсім безплатно у свої руки?...В будинку були розкішні вільні кімнати,а помешкання в Парижі йдуть на вагу золота...
Для таких цілей режисовано і роздуто скандальне видовище,напевно непотрібне ні Т-ву,ні громадянству.НІЩО ОДНАК НЕ ПОВЕРНЕ ВЖЕ ТОГО ПРЕКРАСНОГО,РЕПРЕЗЕНТАТИВНОГО УКРАЇНСЬКОГО ДОМУ В ПАРИЖІ,НА ЯКИЙ СПРОМІГСЯ СВОЄЮ БЛАГОРОДНОЮ ІНІЦІЯТИВОЮ ГЕН.УДОВИЧЕНКО ТА ЯКИЙ ЗАВАЛИЛИ З БЕЗПРИКЛАДНОЮ ЛЕГКОДУШНІСТЮ РИЗИКАНТИ-ЗМОВНИКИ"/Бюл.Т-ва,травень 65/

З ліквідацією Спілки і Українського Дому в Парижі,ліквідується наша, справді тяжка 7-літня праця для його збереження і разом із тим,розвіається наша віра в можливість творення будь чого матеріяльного для обра української справи в Парижі"/Додаток до протоколу Зїзду членів .Т-ва 31.III. - 1.IV.62 р./

BIBLIOTHÈQUE
UKRAINIENNE
SIMON
PETLURA
A PARIS